

ՔԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ե Ս Ա Լ Ի Ք Մ Ը...

ՏԻԱՐ ՊԵՏՐՈՍ ՀԻՆԴԼԵԱՆԻՆ
Ինձի համար կրած իր անսահման եւ անհաշիւ
յոգնութիւններուն իբր վերյիշում:

Ես ալիք մը կեանքի ծովուն
Պահ մը հիմա երեսն ելած
Կը խայսամ սակն այս արեւուն...
Անուրջ ու աստղ ծոցս առած
Կ'օրրեմ շունչովը մեղմ հովուն:

Եւ ալիքներ մօտիկ, հեռուն,
Շուրջըս... մէկը միշտ հովս ի վեր,
Երբեմն ոմանք խարակներուն
Կը զարնըին, եւ անըսուեր
Կը խառնըին անհուն ծովուն:

Խարակ մըն ալ — մօ՞՞ս քէ հեռուն —
ձամբուն վրայ ի՛մ ալիքին,
Ուր այս օրրոցը աստղերուն
Եւ արեւու ոսկի ցոլին,
Պիտի փրցի իր ընթացին՝...:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

